

הפיקניק של בטסי

אללין ליבסוק

יום נאה אחד החליטה בטסי לארוז
סל לפיקניק, לקחת אותו לגן
ולאכול תחת עץ האפרסק הזקן.

"אני יוצאת לפיקניק" היא הודיעה בבוקר יפה אחד
"היום יום שלישי ויום שלישי הוא יום נהדר. והיום
הוא היום השלישי הטוב ביותר שראיתי אי-פעם.
בואי, בובי. זה יום נהדר לפיקניק. נצא מעבר לגן.
נמצא דברים לארוחת צהריים וגם סל כדי להכניס
אותם פנימה. נאכל בצל עץ האפרסק הזקן. איזה
כיף זה יהיה!"

"אבל אסור לנו לשחק רחוק מהבית. מה תגיד
הדודה הוליו?" אמרה בת-דודה קטנה שלה.
"הו! אל תהי פחדנית כזו" קראה בטסי "אנחנו לא
תינוקות. אני כבר בת כמעט שש. וחוץ מזה איזאק
ובנדל יכולים לבוא אתנו. הם יטפלו בנו. איזאק הוא
הנמר האמיץ שבעולם. לא יקרה לנו דבר כשהוא
לידנו. נו, בואי כבר."
וכך בטסי בובי, איזאק ובנדל ארזו סל לפיקניק ויצאו
בשבילי הגן המובילים לעץ האפרסק.

איני חושבת שבטסי לא סיפרה לדודה הוליו על
הפיקניק שלהם, ולא על האמת אני דואגת להם
קצת.
האם אתם אתם?

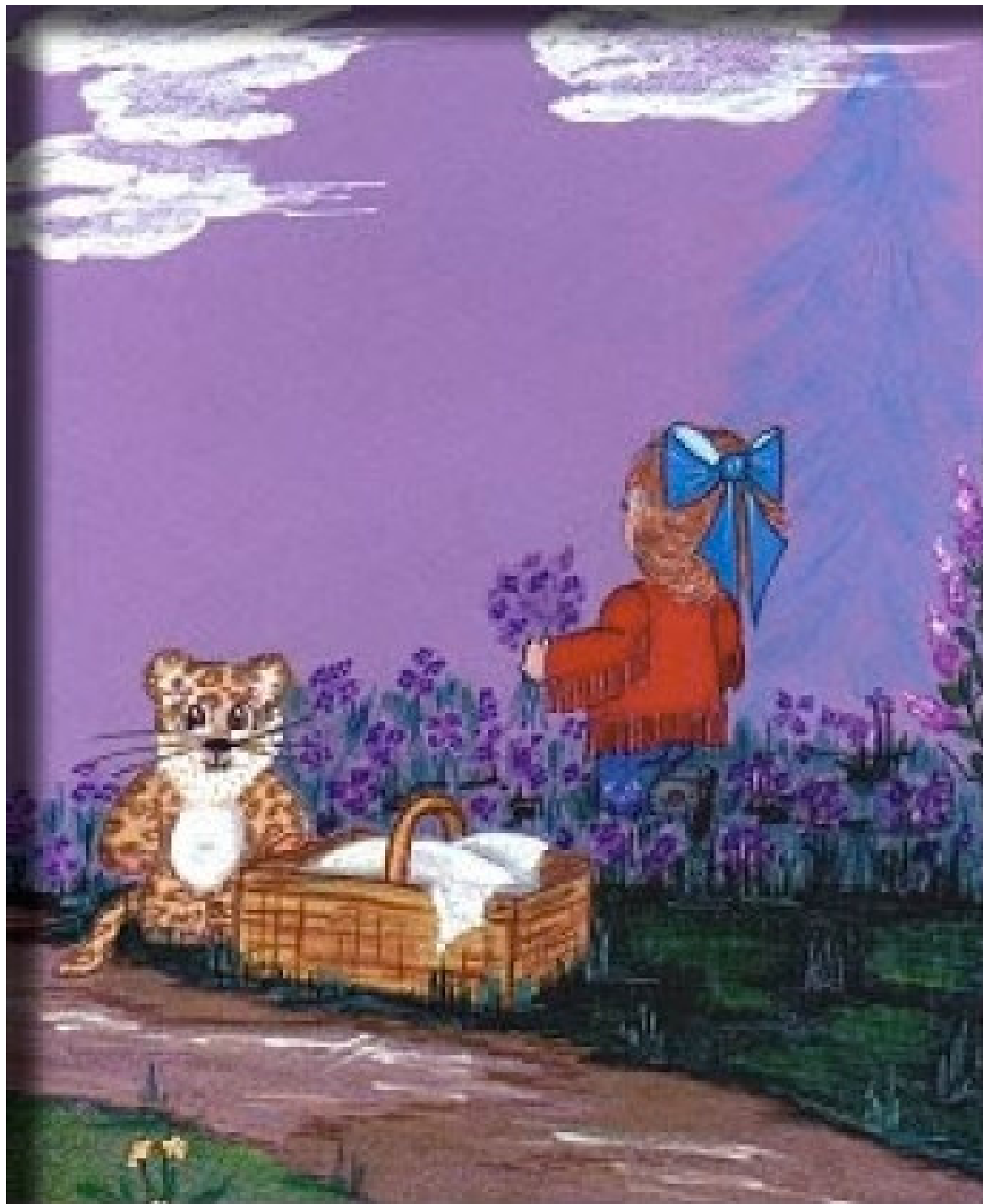

כשהגיעו לרגלי הגבעה השמש חממה כבר מאוד
וסל הפיקניק נעשה באמת כבד. הם החליטו להניח
אותו ולנוח קצת.

ואז בובי ראתה את תותי היער. "ראי בטסי! תותי
יער! המון!" צחקה בובי ומיד חטפה חופן שלם
ותקעה אותם לפיה זה אחרי זה.

"וגם סיגליות! נהדר!" קראה בטסי "דודה הולי
אמרה שהן לא תפרחנה עוד השנה, אבל הנה הן!"
והיא התחילה לתת הוראות כשבעצמה כרעה ברך
בערוגת הפרחים.

"בובי, את ובנדל אספו קצת תותים לארוחת
צהריים. איזאק, תמתין כאן. אני אקטוף קצת
סיגליות כדי להראות אותן לדודה." והיא זחלה
בערוגה תוך קטיפת הפרחים היפים והגדולים
ביותר.

בובי התחילה לדאוג כשראתה איך בטסי זוחלת בערוגת הפרחים. היא דאגה לערוגת סיגליות היפה של דודה הולי, כי בטסי רמסה אותה מאוד. היא גם דאגה לאיזאק שישב בדשא לח, וכשהביטה על אצבעותיה שלה, המוכתמות באדום מהתותים היא דאגה לשמלתה החדשה היפה.

"ובנדל תאכל יותר תותים ממה שאספתן!" קולה של בטסי הבהיל את בובי. היא הפסיקה לדאוג ובמקום זאת התחילה לחשוב על הפיקניק. אך זה כבר לא נראה לה כה מרגש כמו קודם. היא ניסתה למצוא מקום יבש עבור בנדל. היא השתדלה לנהוג בזהירות כדי לא להכתים את שמלתה החדשה עם העסיס האדום של התותים. והיא גם השתדלה לא לחשוב על הצרות שבהן הן עלולות עכשיו להיקלע.

כולם היו עסוקים בקטיף, המתנה ודאגה, וכנראה
אף אחד מהם לא הרגיש בעננים הקטנים שעברו
בשמיים מעל הגינה.

אתם כואבים אותם?

הפיקניק בצל עץ האפרסק הזקן היה מוצלח מאוד.
מובן שבנדל אכל כל כך הרבה תותי יער שנרדם
מיד אחרי הארוחה. איזאק נשאר כדי לשמור על
ידידו, בזמן שבטסי ובובי שיחקו במחבואים על
הדשא.

"זה באמת מזל שמפקידים אותי לשמירה. אני
שונא לחות. בפעם האחרונה השאירו אותי בגשם,
ולקח ימים אחדים עד שהפרווה שלי התייבשה"
נזכר בעצב איזאק.

בזמן שהילדות שיחקו ורצו סביב, בטסי עצרה מדי פעם כדי לקטוף עוד פרח לזר שלה. בובי התיישבה על מפת הפיקניק כדי להוריד את נעליה וגרביה. היא התחילה שוב לדאוג.

איזאק צדק. הדשא היה רטוב וכך גם הנעליים הלבנות, החדשות שלה וגם הגרביים. "אני רק מקווה שלא ירד גשם" היא אמרה לבטסי. בטסי רק צחקה ורצה הלאה לאסוף עוד פרחים.

*נראה לי שהאייט נצטט קודרים יותר ויותר
כא רעא. שמתם אה?*

"ווררר!" "ווררר!" "מה הוא הרעש הזה?" מלמל
בנדל כשהוא מתיישב ומשפשף את עיניו "כנראה
נרדמתי לרגע." "הה! נרדמת? לרגע? ישנת לפחות
חצי שעה ואני שמרתי עליך" הודיע לו הנמר האמיץ
ביותר בעולם.
"ווררר!" "ווררר!" "קראק!"

"שמע! שוב הרעש! איזאק, אינך חושב שזה
רעמים? וזה ברק? וי! לא! עכשיו ממש מתחיל
לרדת גשם. שנינו נרטב! אוזניי תתכווצנה! הפרווה
שלך לא תתייבש..."
"תפסיק מיד!" נזף איזאק בידידו המבוהל.
"בטסיו ובובי תפחדנה מאוד בסערה זו. אנחנו
רחוקים מאוד מהבית. דודה הולי לא יודעת איפה
אנחנו. למעשה אנו לא צריכים להיות כאן בכלל! אנו
עלולים להיענש ולא רק להירטב! הביט, הנה באות
הבנות. עכשיו שבי בשקט כדי לא להפחיד אותן.
יותר מאשר הן מבוהלות עכשיו.
ובנדל, תשתדל להראות אמיץ!"

כשבטסי הרגישה את הטיפות הראשונות על פניה,
הפיקניק נראה לה עוד יותר מעניין. אך הרעמים
הפחידו אותה קצת והברק גרם לה פחד של ממש.
"בובי, מה נעשה עכשיו?" היא התחילה לילל "אילו
רק הקשבנו לדודה הולי. אני יודעת שלא נגיע כבר
אף פעם הביתה. בובי, אני כל כך מממ..פחדת!"

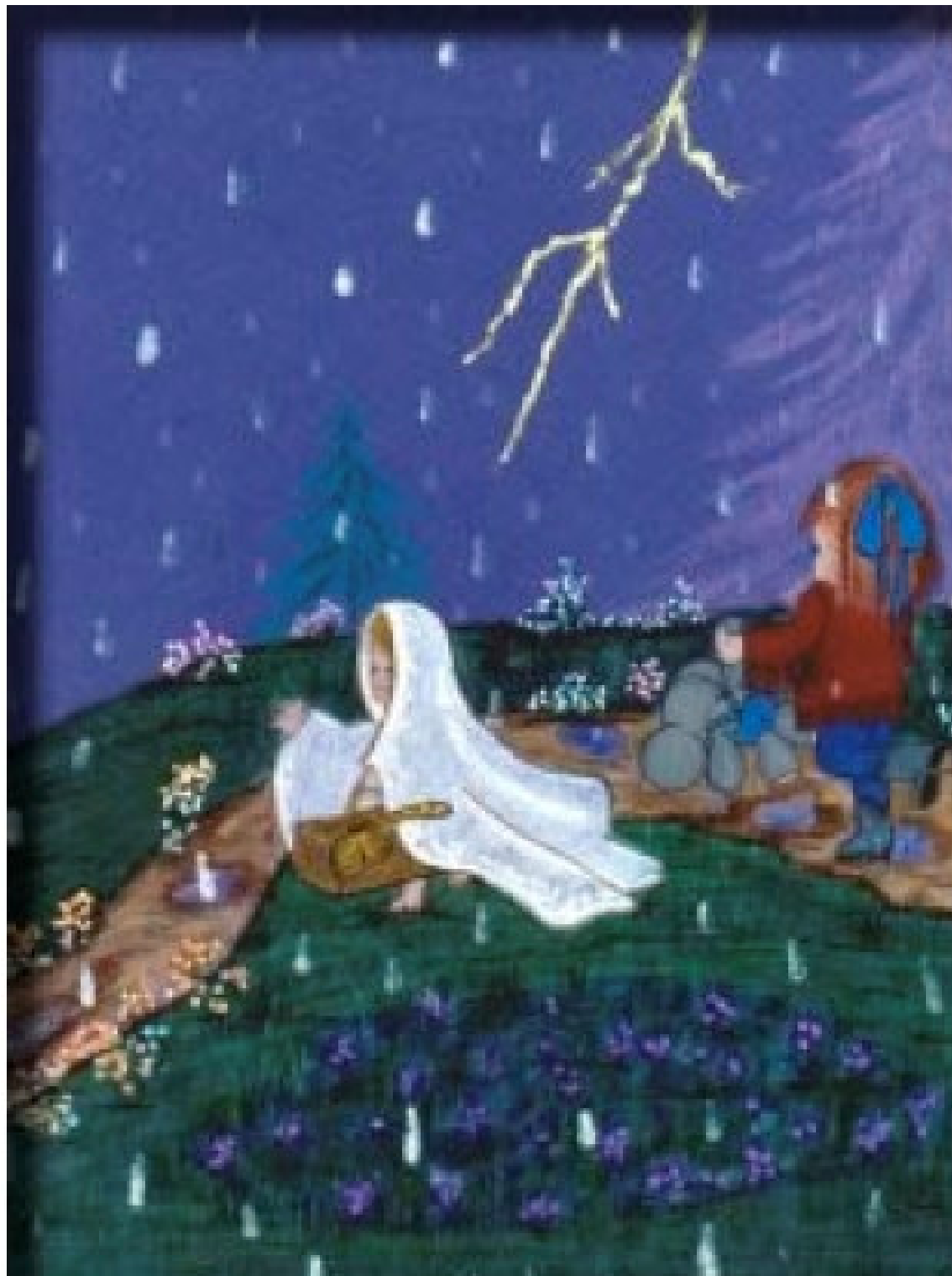
"הכל יהיה בסדר, בטסי. אל תבכי. חכי כאן ותאכלי
תות יער. אני אכניס את הכל לסל" הרגיעה בובי.
היא שמה את מפת הפיקניק על עצמה כמו מעיל
גשם והתחילה בכך שזרקה את איזאק לתוך הסל
עם ראשו פנימה!

כששתי הקוטפות הקטנות הגיעו לשביל הגן הן
שמעו את קולה של דודה הולי "בטסי! ב-ט-סי,
בובי!"

הבנות חשבו שהמראה של דודה הולי, היורדת
מהבית לכוון הגבעה, תחת המטריה הכחולה
הגדולה, הוא הדבר הנהדר ביותר שראו באותו
היום.

איזאק לא היה כל כך בטוח!

"עכשיו אנו בצרה!" הוא מלמל מעומק הסל "יתכן שישלחו אותנו למיטה בלי ארוחת ערב! וזה גם אחרי נזיפה גדולה!" אבל איש לא שמע אותם. יתכן בגלל זה שקולו בא מתחתית הסל או אולי בגלל הרעש של רעמים שהתחילו שוב. הבנות רצו לכוון המטריה, מהר כמה שרק רגליהן יכלו לשאת אותן.

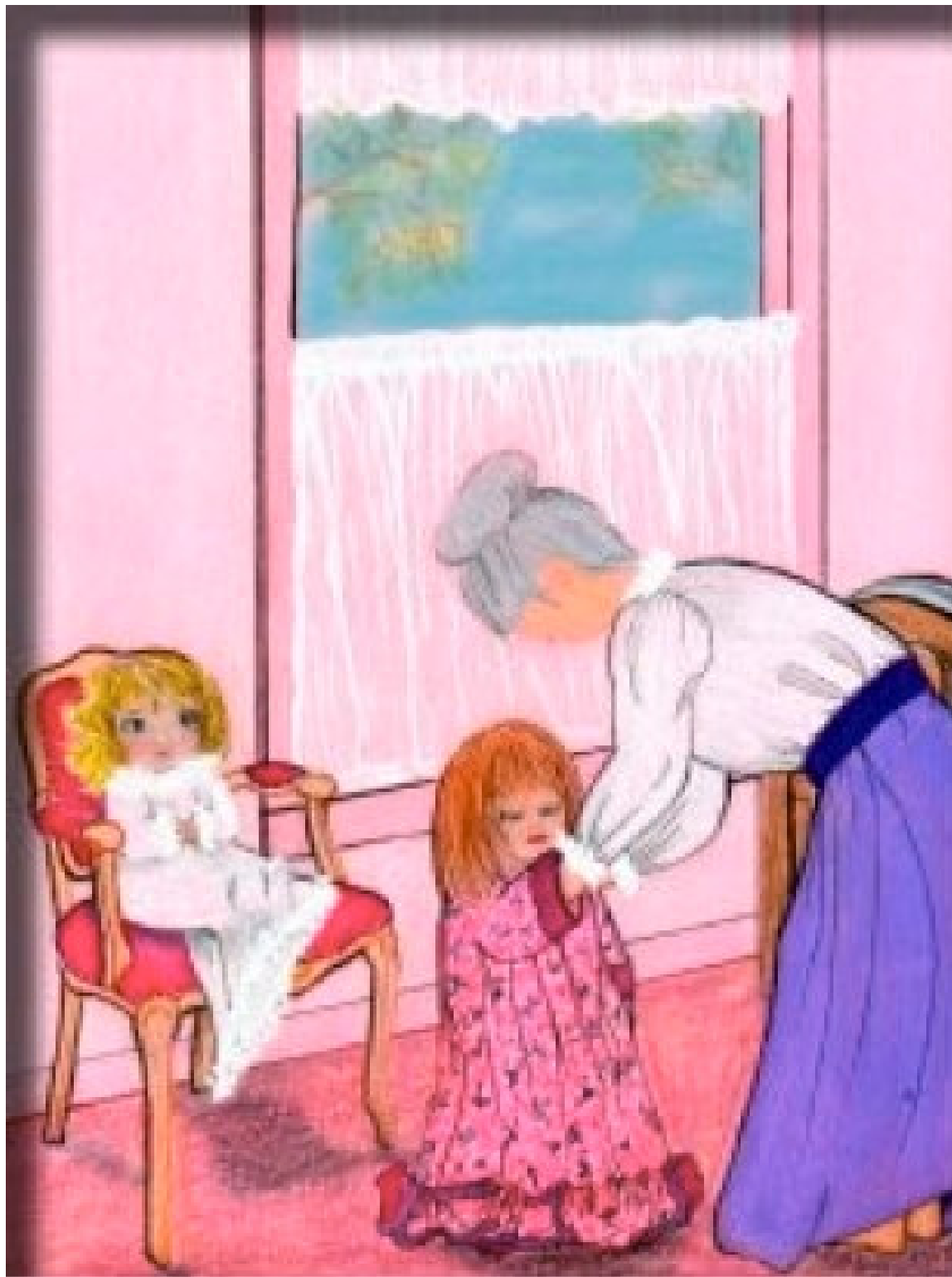

"הנה אתן" נשמע קולה של דודה הולי מתחת
למטריה "אני שמחה שאתן בסדר. דאגתי מהרגע
שהסערה התחילה."

"הו, דודה!" קראה בטסי כשהיא טומנת את פניה
בקפלי חצאית של הדודה "אני פחדתי כל כך! איך
מצאת אותנו? איך ידעת? דודה, אני כל כך
מצטערת שלא שמעתי בקולך. אני לא.."

"שש.. בטסי , תפסיקי לבכות. הכל עכשיו בסדר.
השמש יוצאת מבין העננים ויתכן ונראה עוד מעט
קשת בענן. באו ילדות. נייבש אתכן ואחר כך נדבר
על הפיקניק."

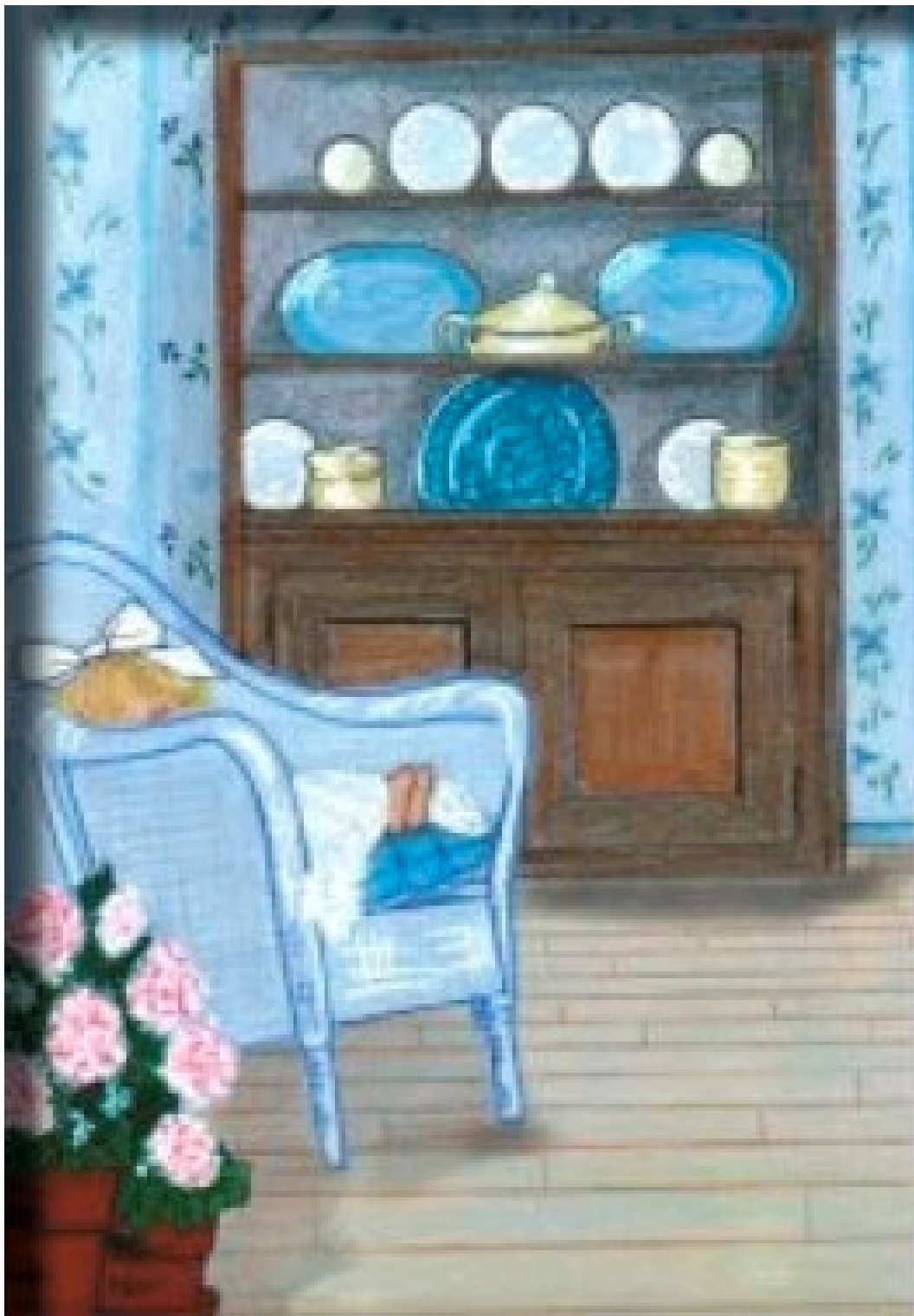

בטוחים ויבשים בסוף הביטו בובי, איזאק ובנדל
איך דודה הולי מגלגלת את שרווליה של החלוק
הורוד שלה. הוא היה באמת גדול מדי בשביל
בטסי, אבל הוא היה גם רך וחם. בטסי חשבה גם
שהצבע שלו יפה מאוד.

"זהו. עכשיו כבר חם לך יותר?" שאלה דודה
כשהיא מלטפת את החבילה הורודה. בטסי נדה
בראשה תוך משיכה באף. שתי דמעות גדולות
התגלגלו על לחייה.

"אז הכל בסדר. בואו למטבח ונשתה תה. ואז
תספרי לי מדוע החלטת ללכת לעץ האפרסק הזקן
כשידעת שביקשתי ממך לשחק ליד הבית?"
בובי, איזאק ובנדל ראו עוד דמעות גדולות
מטפטפות מסנטרה של בטסי. אף אחד לא הוציא
הגה, אבל כולם חשבו "אוי, וי!"

כולם ישבו בשקט כשדודה הולי טרחה במטבח.
היא שמה קומקום על האש ופרסה פרוסות לחם
טרי. היא שמה צנצנת דבש וצלחת חמאה על
השולחן, ליד זר הסיגליות של בטסי. היא הביטה
רגע על הזר הקטן ואז על בטסי "עכשיו אתן
מרגישות טוב יותר, בנות?"
שתי הבנות נדו בראשיהן, אבל מבט פניהן נשאר
חמור מאוד. הן לא ראו סיבה לחייך.
"אני מצטערת שהסערה הבהילה אתכן. וחבל גם
שבנדל ואיזאק נרטבו כל כך, אבל הם יתייבשו תוך
כמה שעות. טוב שרק נרטבתן ונבהלתן."

ואז דודה הולי חייכה את החיוך הנהדר שלה
"עכשיו שתו קצת תה."

פתאום בטסי הרגישה טוב יותר. בובי התחילה
להסתובב והשתדלה לא לגחך. בנדל הביט על
איזאק כאילו אומר "ראה, אמרתי שהיא לא תעניש
אותנו".

עוד באותו היום, יום שלישי, בטסי, בובי, איזאק
ובנדל יצאו לשחק בחוץ. אבל הם נשארו קרוב יותר
לבית, מאשר היו רגילים.

בטסי ובובי התחבקו קרוב יותר לדודה הולי כשהיא גמרה להקריא מהספר ואז מנמנמות ועייפות אחרי היום המרגש הכינו את עצמן למיטה.

ומאוחר בערב, בדיוק כשאיזאק חשב שדודה הולי בסוף לא נזפה בהם בגלל הפיקניק, היא סגרה את הספר שהקריאה להם, חיבקה את הבנות ואמרה "בטסי יקירתי, אני כל כך אוהבת אותך ואת בובי. בפעם הבאה, כשתחליטו לצאת להרפתקה, אנא, קחו אותי אתכן. זה הרבה יותר נעים כשהולכים ביחד ולא מפחדים. נכון?"